

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ὃν ἔκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
ὃ μὴ μὲνι πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Εικοστὴ Νοεμβρίου κ' ἑβδόμη,
τὰ νερὰ δὲν μᾶς ἴλασαν ἀκόμη.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσια κ' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσάσθεις μὲς ἄσ' τὸν ψεύτη τὸν ντουγιᾶ

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια,
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

καὶ μὴτ' ἔξοδον ἀπαιτεῖ
ἔσχωριστὰ κοντύλια.

Αὐτὸν καθένας νουεχῆς
πρὸ χρόνων τὸν εἰζεύρει,
μὲς ἄσ' τῆς Ρωμαϊκῆς ψυχῆς
τὰ βάθη θὰ τὸν εἴρει.

Αὐτὸς δὲν εἶναι χίμαιρα
καὶ τῶν τριῶν λῆρος,
καὶ πάντοτε καὶ σήμερα
ἄσ' τὸ κράτος εἶχε κύρος.

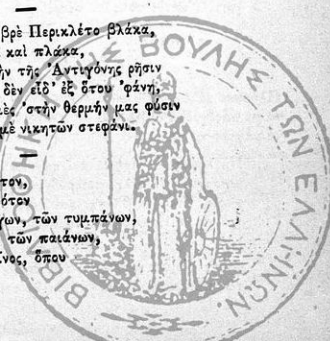
Γι' αὐτὸν τὸν μὴ πολυτελεῖ
νὰ ξεφωνίξῃς, βλάμη,
καὶ εἰχως νόμον ἢ Βουλὴ
ποτέ νὰ μᾶς τὸν κᾶμη,
ἀπταίστως ἐφαρμόζεται καὶ πάντοτε καὶ τώρα,
καὶ τοῦτον ἀνεγνώρισε κ' ἀναγνωρίζ' ἡ χώρα.

Αὐτὸς ὁ κόσμος φλογεροῦ
τὰς κεφαλὰς ἀνάπτων
ἔχει τὸ κύρος πρὸ καιροῦ
τῶν νόμων τῶν ἀγράφτων.

Καὶ μὴτ' ἐγγράφῃ πόποτε, βρὲ Περικλέτο βλάκα,
κᾶν σὲ χαρὶ καὶ πλάκα,
καὶ μὴτε κατὰ τὴν γνώστην τῆς Ἀντιγόνης ρῆσιν
κανεὶς δὲν ἔξερε τὴν ἀρχὴν, δὲν εἶδ' ἐξ ὅτου ἴσ' ἀνή,
ἀλλ' ἔχ' ἀράχθῃ μόνος του μὲς ἄσ' τὴν θερμὴν μας φύσιν
κ' ἔστειψ' τὰ κεφάλια μας μὲ νικητῶν στεράνι.

Ἄσ' ὄντοτα τέσσερα σὺν ἑξακόσια
Βουλὴ μᾶς ἐρχεται βουλιμῶδα.

Αὐτὸς προβλέπει κάθε τί
κ' ἀνάθει τὰ κοντύλια.

σὲ δακτυλιδεῖνα μίση
πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ τόπου
σακαράκα θά φορίσῃ.

Ὁρεῖται νὰ ἑρᾷση
καθεὶς πρὶν γερᾶσι,
κί ὡς νέος ἱππότης
κί ἄγνος στρατιώτης
νὰ βάλῃ σπαθί,
νὰ μὴ βρακαθῇ.

Πρέπει γιὰ τὴν πατρίδα
ν' ἀπλώσῃ τὴν ἀριδα,
στρατοπέδῳ σου νάσαι τῶν Ἀθηνῶν ἡ ρούγαις
κί οἱ τόσοι καρφονίδες,
καὶ ξένοιστος μαδώντας τῆς Νίκης τῆς φτερούγαις
νὰ σκούζῃς ἀμανίδες.

Νὰ φλέγῃς μὲ τὸ μάτι βατραχοῦς θερμαινόμεους,
νὰ λῆς μαγῶν συμβάντα,
καὶ νὰ φροντίξῃς πάντα
νὰ βῆγῃς ἀπαλλαγέντας καὶ στοῦς ψευτοπολέμους.

Ὅσο κί ἔν' ἤπῃς καὶ τοῦτοι
κί ἄν δὲν βρομοῦν μπαροῦτι,
μὰ πάντα σὲ κουράζουν
καὶ σὲ ξεποδαριάζουν.

Εἶναι μπαλαῖς καὶ κόπος χειμῶνα κλοκαίρι
χωρὶς κανένα λόγο νὰ τρέιχῃ, μὲ τασκίρι,
νὰ πέρνῃς τὰ λαγκάδια καὶ τὰ βουνα παγᾶνα
μὲ τῆς αὐγῆς τὴν πούλια καὶ μὲ τὴν πρώτη θιάννα.

Ν' ἀφίρῃς τὰ ραχάτια
καὶ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια,
ν' ἀφίρῃς τὴν Ἀθήνα, κί ἄνευ τινὸς σκοποῦ
νὰ τρέιχῃς ἴσθι Τανάγρα κί ἰγῶ δὲν ξέρω ποῦ.

Τὴν πίστι νὰ σοῦ βγάξουν περιστροφῆ καὶ γύροι,
μῆρα καὶ νύκτα νάσαι μὲς ὅτὸ παληοσαντήρι,
νὰ σ' ἀλαλιάζῃ κρῖο καὶ ζίστη φλογερά,
ν' ἀγκομαχῆς ἀδικίους μὲ τασφαίρα πυρά,
νὰ σοῦ χαλοῦν τὸ κέφι, νὰ σοῦ χαλοῦν τὰ γούστα,
νὰ σὲ τραβοῦν στοῦς κάμπους ἀγρίας ἐρημίας,
καὶ νὰ κυττάξῃς γύρω καὶ νὰ μὴ βλέπῃς φουστα,
μήτε ν' ἀκούῃς τακοῦνι σκορρόπιστης καμμιᾶς.

Νὰ μαρτυρῆς, νὰ βέθῃς,
νὰ βγάξῃς ρόλους, κάλους,
κί ὕστερα μὲς στοῦς μπαλόους
μὲ ζέρι νὰ χορεύῃς.

Νὰ ληθῶνῃ ἐν εἰρήνῃ, καὶ σώνει καὶ καλᾷ
μεραρχίῳ νὰ θέλῃς τρικοῦθετρα γυμνάσια,
χωρὶς Ἔτιμ νὰ βλέπῃς καὶ οἶσι Τουρκαλά
γιὰ νὰ γεμίζουν θάρος τὰ στήθη σου τὰ λάσια.

Φεῦγε τὸν ψευτοπόλεμον καὶ τῶγε πίν' εὐδαίμων,
τῶν ποδαριῶν σου τὴν ἀλήθῃ σὲ τοῦτον μὴ τὴν χάνῃς,

γιατί σὰν τύχῃς σὲ καπνοῦς ἀλθινῶν πολέμων
χωρὶς ποδάρια δυνατὰ τί διάβολο θὰ κήνῃς;

Μὲς ἴσθι Ἀθήνα κούρνιαζε γιὰ νὰ φωνάζῃς βάρδα
καὶ νίκης νὰ φαντάζεσαι τροπαιοφόρα πλάταϊκα,
κτύπα τῆς μπαλαίς, ποῦ κολοῦν ἀπάνω ἴσθι μπαλιάρδα,
μὰ μὴ ξεχνᾷς καμμιὰ φορὰ νὰ παίξῃς καὶ τὴν μπάταϊκα,
κί ἄς τρέιχῃ ἴσθι γυμνάσια τὸ κάθε μπαρμπατσόνι,
ὅπου δὲν εἶχε βουλευτὴ καὶ μπάρμπα ἴσθι Κορώνη.

Μὴν ἀκούῃς σαχλαμαρίαις,
τὸν ζυγὸν μὴν ὑποφέρῃς,
πειθαρχίαις κί ἄραις μάραϊς
γράφε τῆς ἐκεὶ πού ζέριαις.

Τί τὴν ἔχεις τέτοια σπάθα κρεμασμένη ὅτὸ πλευρό;
σὲ πατοῦνι κατὰ λάθος; ἄλλαξέ τους τὸ σταυρό.
Στῆς παράταις καὶ στῆς φέταϊς νὰ σὲ πιάνῃ τὸ μπουρί σου,
ἄνω κάτω νὰ τοῦς φέρνῃς,
καὶ καθάλα ἴσθι ντουρι σου
σβάρνα τὸν ντουσιὰ νὰ πέρνῃς,
καὶ νὰ σκιάζῃς μὲ φωνάρις προταγματῶν πομπωδῶν
καὶ ὅτὸ εἰδά σου νὰ πέρτουν οἱ διαβάταις πρηνηδῶν.

Νὰ σπιθεθολοῦν τὰ μάτια,
νὰ χιλιμνιτρῖζουν τᾶτα,
νὰ θαμπόνοῦν ἡ σκαλίταις,
ν' ἀνεμίζουν τὰ φερὰ,
καὶ ταμπούρα καὶ τρουμπέταις
καὶ κανόνια βροντερά,
καὶ βοῆ καὶ κλαπαδόρα καὶ κλαρίνο καὶ γρὰν κάσσα,
κί ἔτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, σῦρτε κόψετε τὰ πρᾶσσα.

Νὰ σὲ λὲν Βιλλαρεδούιν τῶν συρῶν ἡ Μπουμπουλίνας,
νὰ μαραινῇς μὲ τὸ πάσο τῆς ἀμυγδαλογελάστραις,
κί ἐν πολέμῳ κί ἐν εἰρήνῃ τῶν ἀτιῶν ἡ καθβαλίνας
νὰ κοπρίζουν περιθάλια καὶ γαρούφαλα ἴσθι γλάστραις.

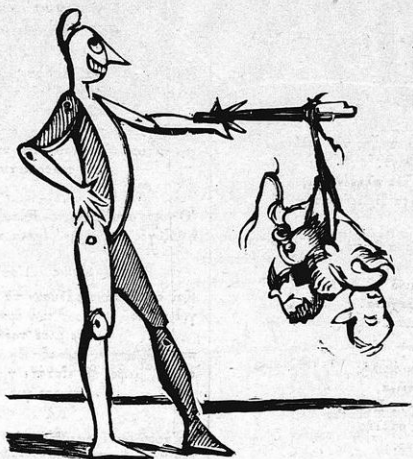
Πάντα δυσαρεστημένους μῆρα νύκτα νὰ γογγύζῃς,
καὶ νὰ λῆς πῶς ἀδικίσειαι
κί ὅπου σὺπερεπὲ δὲν εἶσαι,
καὶ σὰν βλέπῃς μπρὸς σου νύρπαις νὰ τῆς ὑπερραλαγγίζῃς.

Κάθε κληρωτὸς ὀρεῖται, πρὶν ἀνάψῃ καὶ κορώση,
πρὶν τὸν φέρου ἴσθι πεδία τῶν μαγῶν οἱ Κολονέλοι,
τοῦ στρατῶνος τὴν θητεία ἀκριβῶς νὰ συμπληρώσῃ
ὡς ἐγκριτῶν γαλονάδων ὀρδινάντζα καὶ κοπίλι.

Κί ὡς τοιοῦτος ν' ἀσχολῆται ἴσθι σπητιοῦ τῆς ἀγγαρειαις
καὶ νὰ κήνῃ κάθε μῆρα τακτικαὶς ὀδοπορταίς
ἀπὸ τοῦτο ὅτὸ καζάρι
καὶ μὲ φῶνια νὰ ποζάρῃ.

Κί ἄν σὲ κίνουν ποροσέβατῃ,
πρὶν ἢ τρουμπᾶ σου νὰ σβῆνῃ
καὶ ὅτὸ κρῖο καὶ ἴσθι ζίστη
τῆς κουζίνας τὸ γιανγκίνι.

Ὅταν τύχῃ ν' ἀναλάβῃς ἐπικινδῶνον καθῶν,
ἦγουν νὰ καταδιώξῃς μεραρχίας φυγοδίων,

Νά κι' εικόνες μαγικαί
 τοῦ ξυλένου τενεκέ.
 Μὲς 'σὲ τοῦτα τὰ κεφάλια ψάξτε παρακαλῶ
 νὰ μοῦ βρῆτε τὸ μωαλό.

τότε κότα μὴν ἀφίης, καὶ ζαπλώνου μὲ ραχάτι
 μέσα 'στὸ παλκοκαλύδι καθενὸς παλχωριώτη.

Πρόσταζον, διάταζον,
 φώναζε καὶ κτύπησε,
 κοντακίω πάταζον,
 λόγγισε καὶ τρύπησε.

Νὰ σὲ στέλλουν 'στὴν Εὐρώπη τὰ σχολεῖα τῆς νὰ ὄης
 χάριν πείρας καὶ σπουδῆς,
 καὶ τῶν Φράγκων οἱ Στρατάρχη νὰ σοῦ φαίνονται ψοφήμια,
 καὶ νάβῃς καθὼς καὶ πρῶτα
 μέσα 'στῶν Ρωμῶν τὰ χνώτα,
 καὶ σφοῶς καὶ μορφωμένως νὰ γυρνᾷς τὰ κалντερῖμια.

Λίγε τὸν Ζουμπέρ Ζαγάρι, τὸν Οὐδῆτ κουεντέ,
 καὶ τὸν Μπούλλερ πρωτοβλάκα,
 καὶ σαρκάζων ἀμειλίχτως σὰν ἀσίχης εἶντε ντὲ
 στρίβε τὴν πυκνὴ μουστάκα.

Μὴ θαρρῆς ἀνώτερόν σου 'στὴν ὑψηλίον κανένα,
 κι' ἱρῆθός σὰν ταραμάς
 τᾶρματὰ σου νὰ κρεμᾷς
 δίπλα σ' ἄρματα προγόνων, ποῦ σκουριάζουν κρεμασμένα.

Μὲ λυγίσματα καὶ νάζια
 'στὸ Παλάτι μὴ χαρὰ
 νὰ πγαίνης τὴν γαλάζια
 καὶ ν' ἀλλάξης τὴν φρεοῦρα.

Σήκωστην νὰ κυματίση
 κι' ὁ καθεὶς νὰ σταματήση,
 κι' ὅλον πῆρνε τὸν αἶρα
 μὲ τὴν γαλανὴ παντιέρα.

Εἰς τὸ εἶδα τῆς νὰ σκύβης
 καὶ ταυτίαν νὰ κατέβῃς,
 'στους πολέμους νὰ τὴν κρούης,
 'στὴν εἰρήνῃ νὰ τὴν βγάξης.

ἀς σκιάς τὰς ἀσπράτους φροσφύρων πολυμίλων
νὰ ξιφίτης ἀπηνάας,
καὶ νὰ ρίχνουσαι ξιφίτης, ὅσῃς πατρίδος τὸ Ταμίον
κάθε τέλος τοῦ μηνός.

Καὶ σὺν πέρνης τὸν μισθὸ σου τότε νὰ βροντῆς σὺν Ἄρης
μὲ σπιθόβολη ματιά,
καὶ τὴν σπάθα νὰ φράρῃς
καὶ νὰ κόβῃς τὰ χερτιά.

Καὶ νὰ κόβῃς τὴν πασιτά, καὶ νὰ παίξῃς τὴν ρολίνα,
ἄχ! ψυχῇ μου Καρολίνα,
πότε τέρτσος, πότε φάτσα, πότε δὲν πληρόνομαι,
καὶ χωρὶς λεπτό ὅσῃν τσέπη πάντα ξημερώνομαι.

Μαῦρ' εἶναι νόκτα ὅσ'α βουνά,
κι' ἂν εἶναι τί σὲ μέλει;
ἔδω τὰ πάντα φωτεινά
κι' ἀπλόουσι πάλι τραχανᾶ
βαρβάτοι Κολονέλοι.

Μὴν τρέχῃς καὶ μὴν ὀμίλῃς
μονάχα ὅσ'ὸν στρατῶνα,
μὰ καὶ ὅσ'ὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
δειχνε τὸ λούσο τῆς στολής
καὶ τὴν χρυσοὶ κορώνα.

Τίς λόγος ἀντ'αὐτὴ φρικτός
καὶ ποῖα σαγκαουβέντα,
πῶς δὲν θὰ γίνεταί τεκτός
κάθε σπαθίτος τραντακτός
καὶ μὲς ὅσ'α Παρλαμέντα;

Βαρῶτα ὅσ'η Βουλὴ νὰ μ'πῶ
νὰ κἄνω πατατράχα,
φέρτε μου δάφνας ν' ἀκουμπῶ
ὅσ'η ρητορεία Μιραμπῶ,
Μόλτες ὅσ'η σακαράχα.

Προχῶρε γὰρὸς καὶ βαρὸς
ὅσ'ων βουλευτῶν τὴν σάλα,
καὶ σοβαρὸς ἐν σοβαροῖς
μὰ μὲ τὴν γλώσσα νὰ βαρῆς,
μὰ μὲ τὴν καψοπάλα.

Βαρεῖα βαρεῖα βουί' ἢ γῆ,
καὶ μέσα ὅσ'α σαλόνα
σκοπὸ σου νὰ χῆς τὴ φυγῆ
κι' ἐλπίδα σου καὶ συλλογῆ
προβιθασμῶν γαλόνα.

Φυγοστρατείας κληρωτῶν
ν' ἀκούῃς οὐκ ὀλίγων,
κι' ὅλων φευγόντων τὸν Στρατῶν
νὰ μείνουσι μόνον δι' αὐτῶν
στελεχ' Ὑποστρατήγων.

Ἐγείρου, μῆτερ πότνια, πατρί μου μὴ κομποῦ,
τοιοῦτος ὁ λιτότατος ὀργανισμὸς ἐμοῦ.
Ποῦ ποῦ σᾶς τὸν γράψαμε κι' ὄρθα κορφὰ τὸν ἐπικμα,
καὶ τόρα βγάλε, Περικλῆ, τὴν σκούφια σου καὶ κτύπα με.

Π. — Ὅρα λοιπὸν δὴο τρεῖς σκούφιας ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου,
περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς καὶ κάθαρμα τοῦ τόπου.

Γοῖφον κι' αἰνιγματῶν λῦσεις, ποῦ δὲ κάνουν ν' ἀπορήσῃς.

Παιδιά, γυναῖκα, πεθερά, κι' ἡ μούρη μου ἐπίσης,
κρατοῦντες τὰ αἰνίγματα καὶ μ' ὄψεις ἐμπνευσμένας
σ' ἔναν σοφ' καθίσταμε,
καὶ ζῶνόντες τὴν κεφαλὴν γιὰ νὰ βῆρομε τὰς λύσεις
τὴν πιτυρίδα βγάλουμε τῆς κοῦτρας μας καθίνας,
καὶ τέλος πᾶ τὰ... λύσαμε.

Ὁ γυῖός μου βρῆκε τὸν Εὐταξία, τὸν Καρκαπάνον ἢ πεθερὰ μου,
ἢ συζυγὸς μου εὐρῆκ' ἐμένα κι' ἐγὼ μὲ δούτηνε τὸν... μπελιᾶ
[μου.

Καὶ τέλος πάντες ἔβουαν τὰ πάντα, μὰ κανένας
γιὰ νὰ σοῦ στείλουν τὴν δραχμὴν δὲν βρῆκε μὲς ὅσ'ην τσέπη
μῆτ' ἐμὸς τσεντέατο,
ποῦ ὄθιμωσα κι' ἐφῶναξα ἔχων ἐκτός τὰς φρίνας:
«εἰσεῖ, μαρὲ, δὲν εἰσάστε γιὰ λῦσιμο, καὶ πρέπει
νὰ κἀνετε γιὰ δέσιμο.»

Κι' ἀφοῦ δὲν ἔχομε δραχμὴν, οὐ χρεωστεῖς κι' ὄρεῖλεις
ἓνα βραβῆσιον καὶ σ' ἐμάς τοῦλάγιστον νὰ στείλῃς.

Κι' ἀπ' τὰ λάφυρα ποῦ δίνεις καὶ τὰ ὄωρα καὶ τὰ σκῦλα
ἂν ὁ Γκιουλιῦν τεκνοποιήτῃ νὰ μὰς στείλῃς μία... σκῦλα.
Εἰ δ' ὄλα νησῶν φιλίεις
Λά σ κ α ρ η ς ὁ Ν ι κ ο λ η ς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν τὰ Καταστάματα τῆς Παλιγγενεσίας
βγάλζουσι εἰς τεύχος σπάνιον ἐκδόσεως πλουσίας
διάφορα ποιήματα καὶ παλαιὰ καὶ νέα
τοῦ προσφιλοῦς λογιῶν μας Καμπουρογλου τοῦ Γιάννην,
εἰς ἐμπνευσιν, εἰς ἐλυριζμὸν κι' εἰς αἰσθημα γυναικῶν,
ποῦ τοὺς ἀξίζει τῶν Μουσῶν τὸ γλυπτό στεφάνι.

Ἡ Παρασκευοπούλου, μὲ καλλιτέχνις πρώτης,
ὄπου καὶ ξένος κόσμος τὴν καταχειροκροτεῖ
μέσα ὅσ'ὸ Βουκουρεῖστι κι' εἰς ἄλλα μέρη ξένα
καὶ τόρα μὲ στεφάνια μὰς ἤλθε ἀγαπημένα,
ἔρχισε παραστάσεις εἰς τὸ Β α ρ ι ε τ ῆ
καὶ πάει κι' ὅσος κόσμος δὲν πῆγαινε ποτέ.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου, τεύχος πρώτης,
ποῦ ὅσ'α σελίδας του σφρηγ' καὶ σφῶδ' ἢ λογιότης,
ἔβρηκ, πιζᾶ, ποιήματα, κι' εἰκόνας ποικιλίας,
καὶ πρόσωπα διαπρεπῆ πολλῶν ἐξοχότητων,
τὸ κάνουν πρώτον ἀλτῶς ὅσ'α πρώτα τὰ βιβλία
καὶ κόσμον βιβλιοθηκῶν ἐκ τῶν ἀπαρτιτῶν.

Τὸ γράφεται τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλαίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.